

Sygn. akt VIII AKa 82/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SA – Sławomir Machnio

Protokolant: – Olga Balcer

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2024 r. sprawy

J. T. (1) urodz. (...) w N., córki K. i S.,

oskarżonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 31 stycznia 2024 r. sygn. akt V K 277/23

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej J. T. (1) w ten sposób, że w punkcie 1 sentencji ustala, iż oskarżona dobrowolnie zapobiegła skutkowi w postaci śmierci pokrzywdzonego i przy zastosowaniu art. 15 § 1 k.k. przyjmuje kwalifikację prawną czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonej karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej J. T. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22.05.2023 r. godz. 13.45 do dnia 20.06.2024 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym i dodatkowo kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć i 60/100) zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w śledztwie i postępowaniu pierwszoinstancyjnym;

IV. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

V. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 82/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 277/23 z dnia 31.01.2024 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonej

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.

Zarzut

1/

Obrońcy osk. J. T. (1):

1/ obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ocenę dowodów w postaci:

a/ zeznań W. Z. (1), przy ocenie których Sąd nie wziął pod uwagę, że świadek w chwili zdarzenia i w chwili pierwszego przesłuchania była pod wpływem alkoholu, przy czym – jak zeznał świadek T. – funkcjonariuszom Policji przed przesłuchaniem oświadczyła, że nie piła alkoholu, podczas gdy podważa to wiarygodność zeznań świadka, a podczas pierwszego przesłuchania W. Z. twierdziła, jakoby słyszała, że oskarżona groziła pokrzywdzonemu;

b/ zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonej, które Sąd ocenił jako niewiarygodne ze względu na stwierdzone w nich niespójności, podczas gdy pokrzywdzony i oskarżona w chwili zdarzenia byli pod znacznym wpływem alkoholu, co może zacierać w ich pamięci szczegóły, którym Sąd przydał nadmierne znaczenie, lecz od początku tożsama była istota depozycji sprowadzająca się do tego, że zadanie pokrzywdzonemu przez oskarżoną rany nastąpiło w wyniku wypadku;

2/ stanowiący częściowo konsekwencję powyższego uchybienia w ocenie dowodów, częściowo zaś samoistny błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżona działała z zamiarem pozbawienia pokrzywdzonego życia, podczas gdy dla takiego ustalenia brak jest podstaw w materiale dowodowym, w szczególności Sąd nie ustalił, jak była głębokość rany zadanej pokrzywdzonemu ani z jaką siłą doszło do zadania rany, samo zaś ustalenie, że rana została zadana z użyciem siły bez ustalenia jej natężenia nie jest dostateczną podstawą do przypisania zamiaru zabicia pokrzywdzonego;

3/ obraży art. 15 § 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonej kary za usiłowanie zabójstwa pokrzywdzonego, podczas gdy oskarżona dobrowolnie odstąpiła od dokonania, a co najmniej zapobiegła śmierci pokrzywdzonego niezwłocznie udzielając mu pomocy samodzielnie i wzywając pomoc medyczną, co zgodnie z w/w przepisem uwalnia oskarżoną od kary za usiłowanie.

zasadny

x częściowo zasadne

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

a/ Zarzuty dotyczące obraży przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych nie są zasadne. Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej J. T. (1) a nadto wynikają one z właściwie ocenionego materiału dowodowego, a ocena ta nie wymagała korekty. Oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii.

b/ Nie doszło zatem do obraży art. 7 kpk ani art. 410 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonej – za wyjątkiem kwestii czynnego żalu z art. 15 § 1 kk, o czym niżej. Zatem wnioski obrońcy są jedynie częściowo zasadne.

c/ Skarżący nie podważył skutecznie dokonanej przez Sąd I Instancji oceny materiału dowodowego. Słusznie uznano za wyjaśnienia oskarżonej i zeznania pokrzywdzonego za częściowo tylko wiarygodne. Depozycje te należy uznać za częściowo sprzeczne, nielogiczne i podważone przez inne dowody. Obrońca nie wykazał, aby doszło do niewłaściwej analizy czy pominięcia istotnych okoliczności. Zasadne uznać należy przyznanie się J. T. (1) do celowego zadania uderzenia nożem pokrzywdzonemu /tj. „kujnięcia” k.79/, gdyż koreluje to z zeznaniami świadka W. Z. (1) i opinią biegłego M. R. z zakresu chirurgii. Odmienne twierdzenia oskarżonej, że działała nieumyślnie, nie są przekonujące. Zeznania C. J. (1) nie są konsekwentne, są sprzeczne z relacją W. Z. i także nie zasługują w istotnym zakresie na wiarę. Pokrzywdzony zeznał o nadzianiu się na nóż w chwili wzajemnego obracania się z oskarżoną /k.45v/, a na rozprawie odmiennie podał o poślizgnięciu się i nadzianiu /k.397/. Natomiast opinia biegłego jasno wykluczyła, aby doszło do przypadkowego nadziania się na nóż. Podnoszona przez skarżącego kwestia spożywania alkoholu przez oskarżoną i pokrzywdzonego oraz wpływu alkoholu na ich relacje nie prowadzi do odmiennej oceny dowodów. Nie można podzielić subiektywnego zdania obrońcy, że Sąd Okręgowy przydał nadmierne znaczenie przekazywanym szczegółom

– to analiza depozycji i zawartych w nich szczegółów pozwala na odtworzenie przebiegu zdarzenia /niezasadny zarzut pkt 1b apelacji obrońcy/.

d/ Obrońca nie wykazał, aby doszło do wadliwej oceny zeznań świadka W. Z. (1). Sąd I instancji był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do przeprowadzenia oceny jej relacji. Nie podważono uznania za wiarygodne pierwszych zeznań, w których podała, że J. T. groziła C. J. wbiciem noża. Fakt wskazania przez świadka na rozprawie na niepamięć pewnych szczegółów i spożycie piwa nie dezawuuje poprzednich zeznań, przy czym W. Z. jednoznacznie potwierdziła ich treść. Konsekwentnie podała też, że oskarżona wzięła nóż i dźgnęła nim pokrzywdzonego /k.400/, co pomija skarżący. Dowolne i nieuzasadnione są sugestie, że była ona pod wpływem alkoholu w czasie pierwszego przesłuchania i miałyby to negatywny wpływ na treść zeznań – nie wynika to z żadnego przekonującego dowodu. Przeczą zaś temu wiarygodne zeznania funkcjonariusza Policji M. T., któremu zbieżnie podała o kłótni oskarżonej z pokrzywdzonym i groźeniu, że wbije mu nóż. W. Z. podała też, że nie piła alkoholu /k.398/, co wraz z logiczną treścią zeznań potwierdza, że nie była pod jego wpływem w trakcie przesłuchania. Nadto przesłuchujący ją inny policjant nie stwierdził zaburzeń ani stanu uniemożliwiającego złożenie zeznań, które składała po upływie co najmniej 2 godzin od zdarzenia. Skarżący w żadnej mierze nie wykazał, aby świadek znajdowała się w stanie wyłączającym swobodę wypowiedzi /chybiony zarzut pkt 1a apelacji obrońcy/.

e/ W rezultacie Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że oskarżona działała w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonego z tym, że chodzi tu o zamiar ewentualny, a nie bezpośredni. Nie budzi wątpliwości, że w pewnej chwili pomiędzy stronami doszło do kłótni, J. T. krzyknęła, że ugodzi C. J. nożem, chwyciła nóż i zadała nim uderzenie pokrzywdzonemu w prawą stronę śródbrzusza. Zgodnie z opinią biegłego, powstałe obrażenia w postaci wytrzewienia pętli jelitowych i wstrząsu urazowego stanowią chorobę realnie zagrażającą życiu ofiary /k.74/ - stanowi to o wyczerpaniu ustawowych znamion art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Zauważyć trzeba, że oskarżona celowo zadała nagle uderzenie nożem bezbronnemu pokrzywdzonemu w brzuch, gdzie umiejscowione są istotne dla życia narządy wewnętrzne człowieka. Sprawczyni wbijając nóż z ostrzem o znacznej długości musiała się liczyć, że spowoduje nawet zgon ofiary. Takie zachowanie J. T. oznacza, że miała świadomość, jakim niebezpiecznym przedmiotem zadaje uderzenie pokrzywdzonemu i w które miejsce uderza na jego ciele, czyli godziła się na możliwy skutek śmiertelny. Nie usprawiedliwia oskarżonej jakikolwiek ruch ciała pokrzywdzonego, skoro działała celowo i umyślnie. Podnoszona przez obrońcę kwestia nałożenia się sił tj. ruchu pokrzywdzonego w jej stronę nie zwalnia jej od odpowiedzialności – przecież trzymała usztywniony nóż w ręce i do tego zadała nim uderzenie kierując ostrze w ciało ofiary. Nieznana bliżej głębokość rany i siła ciosu związana jest z przeżyciem pokrzywdzonego i brakiem dokładniejszych danych wynikających z zabiegu szpitalnego, gdyż takie informacje ustala się zwykle podczas sekcji. Jednakże nóż ugodził z siłą i głębokością wystarczającą do wytrzewienia pętli jelitowych i powstania wstrząsu urazowego. Przy tym treści opinii biegłego nie należy rozpatrywać w oderwaniu od całokształtu pozostałych dowodów, które pozwalają na odtworzenie przebiegu zajścia ani nie należy wyjmować z kontekstu jej fragmentów. Nie oznacza to „wypadku” ani „przypadkowego ugodzenia”, ale w świetle pozostałych okoliczności - umyślne, celowe działanie oskarżonej /nieskuteczny zarzut pkt 2 apelacji obrońcy/.

f/ Jednakże rację ma obrońca, że doszło do czynnego żalu ze strony oskarżonej w myśl art. 15 § 1 kk. Brak jest podstaw do przyjęcia, że odstąpiła ona dokonania czynu – zakończyła swoje działanie zadając 1 cios nożem, co było wystarczające do spowodowania śmierci pokrzywdzonego i jej zachowanie nie wskazuje, aby w ogóle chciała zadać dalsze uderzenia, a więc nie można mówić, aby odstąpiła od spowodowania jego zgonu. Natomiast widok powstałych obrażeń skłonił ją do dobrowolnego udzielania pomocy i wezwania karetki pogotowia, co umożliwiło przeprowadzenie operacji - ustalił to już Sąd Okręgowy. Tym zachowaniem J. T. ewidentnie zapobiegła skutkowi w postaci śmierci, stanowiącemu znamię czynu zabronionego z art. 148 § 1 kk. Zatem stosownie do treści art. 15 § 1 kk, oskarżona nie podlega karze za usiłowanie pozbawienia życia pokrzywdzonego. Oznacza to, że podlega ona ukaraniu wyłącznie za spowodowanie realnych obrażeń tzn. umyślne w zamiarze ewentualnym spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ofiary z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Pogląd taki jest utrwalony w doktrynie i orzecznictwie /tak np. A. Z., Kodeks Karny Część ogólna Tom I Komentarz, Z. 2004, tezy 14-19 do art. 15 kk i przywołane wyroki; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.12.2023 r. sygn. II KK 287/23/. Uzasadnia to wyeliminowanie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonej z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. /zasadny zarzut pkt 3 apelacji obrońcy/.

Wniosek

Obrońca osk. J. T. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1/ poprzez przyjęcie, że oskarżona nieumyślnie spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, zakwalifikowanie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i wymierzenie oskarżonej kary wolnościowej, z zastosowaniem dobrodziejstwa art. 37a § 1 k.k.;

2/ uzupełnienie opisu czynu przypisanego oskarżonej poprzez przyjęcie, że oskarżona dobrowolnie odstąpiła od dokonania zabójstwa pokrzywdzonego lub zapobiegła jego śmierci udzielając pomocy oraz wzywając do niego pogotowie ratunkowe oraz wymierzenie oskarżonej kary jedynie za spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

zasadny

x częściowo zasadne

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej wyżej nie zasługują na uwzględnienie wnioski obrońcy o przyjęcie, że oskarżona nieumyślnie spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, wymierzenie oskarżonej kary wolnościowej i ustalenie, że dobrowolnie odstąpiła od dokonania zabójstwa pokrzywdzonego.

b/ Natomiast zasadne były wnioski o przyjęcie, że oskarżona zapobiegła śmierci pokrzywdzonego udzielając pomocy oraz wzywając do niego pogotowie ratunkowe i o wymierzenie stosownej to tego kary. Przy tym zastosowanie art. 37a § 1 k.k. nie jest możliwe przy kwalifikacji czynu jako umyślnego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. z uwagi na wysokość grożącej kary.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Nie dotyczy

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Nie dotyczy

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

W punkcie IV utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części tj. niezmienionej.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Powody wynikają z rozważań w części 3 co do nieuwzględnienia zarzutów z pkt 1 i 2 apelacji obrońcy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej J. T. (1) w ten sposób, że w punkcie 1 sentencji ustalono, iż oskarżona dobrowolnie zapobiegła skutkowi w postaci śmierci pokrzywdzonego i przy zastosowaniu art.

15 § 1 k.k. przyjęto kwalifikację prawną czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono oskarżonej karę 4 lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ Ustalenie, iż oskarżona dobrowolnie zapobiegła skutkowi w postaci śmierci pokrzywdzonego i przy zastosowaniu art. 15 § 1 k.k. przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - wynika z rozważań w części 3. Poprzednio obowiązujący ten prawny jest korzystniejszy dla oskarżonej, gdyż od 1.10.2023 r. podwyższono górną granicę grożącej kary.

b/ Powyższe nakazywało wymierzenie za przypisane przestępstwo nowej kary pozbawienia wolności. Karę tę orzeczono biorąc pod uwagę dużą wagę i szkodliwość społeczną przypisanego czynu, znaczny stopień winy sprawczyni i rodzaj jej działania. Uwzględnia to częściowe przyznanie się oskarżonej do zadania uderzenia nożem, a nadto spowodowane skutki dla zdrowia pokrzywdzonego oraz dotychczasowy właściwy tryb życia oskarżonej, a w tym jej niekaralność. Orzeczona kara w wysokości 4 lat pozbawienia wolności jest zbliżona do dolnego progu ustawowego / wynoszącego 3 lata/ i odpowiednia dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonej. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżona zrozumie rozmiar zła, które wyrządziła. Skarżący nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary - nie jest ona nadmiernie surowa a jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka kara jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do dalszego złagodzenia wymiaru sankcji karnej.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.

Nie dotyczy

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

2.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

Nie dotyczy

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

3.1.

Konieczność umorzenia postępowania

Nie dotyczy

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

Nie dotyczy

4.1.

Nie dotyczy

art. 454 § 1 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia

Nie dotyczy

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Nie dotyczy

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

II.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonej J. T. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22.05.2023 r. godz. 13.45 do dnia 20.06.2024 r.

III.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 1476 zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym i dodatkowo kwotę 885,60 zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w śledztwie i postępowaniu pierwszoinstancyjnym - na podstawie obowiązujących aktualnie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Uwzględniono przy tym zarzut obrońcy z pkt 4 apelacji /słusznie podniósł, że prawidłowa suma to 2040 zł plus vat/ i przyznano brakującą kwotę, gdyż w zaskarżonym wyroku zasądzono jedynie 1623,60 zł brutto, która stanowi część należnego wynagrodzenia. Podwyższone wynagrodzenie odpowiada charakterowi sprawy i potrzebnemu nakładowi pracy obrońcy.

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i złą sytuację majątkową oskarżonej J. T. (1) oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS

Przemysław Filipkowski

Dorota Radlińska Sławomir Machnio

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. J. T. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-5 wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	Uchylenie	x	Zmiana
---	-----------	---	--------